

Bijlage 6

Casussen ter beschikking gesteld door Cardea, organisatie voor Jeugdzorg in de regio Leiden

Casus 1: Jeugdige die sterker in zijn schoenen wil staan (verbeteren vaardigheden jeugdige)

Jeugdige wil meer zelfvertrouwen en (sociale) vaardigheden om zich in verschillende sociale situaties (inclusief school) te kunnen handhaven en ontplooiën.

“Ik voel me veel sterker”

Eline (14), 2 vmbo, weinig zelfvertrouwen en faalangst. “Op de basisschool werd ik vaak gepest. Thuis was ik vaak boos en het liefst maar alleen. Mijn vader en moeder wisten niet wat ze moesten doen om mij beter in mijn vel te krijgen. Ze stuurden mij naar een faalangstcursus. Dat hielp niks. Op de middelbare school werd ik steeds onzekerder. In groepen zei ik steeds minder en was bang om iets verkeerd te doen. Het gaf me hele sombere gevoelens die wel ver gingen. Mijn huisarts zei dat ik wel wat meer hulp kon gebruiken. Bij Cardea heb ik meegedaan aan een training sociale vaardigheden en ik praat veel met mijn coach. Hij helpt me om weer zelf dingen te doen en vrienden te maken. Het pesten heb ik een plekje kunnen geven. Ik voel me steeds sterker en kan steeds beter voor mezelf opkomen. Mijn wereld op school en thuis begint er stapje voor stapje goed uit te zien.”

Casus 2: De jeugdige heeft behoefte aan het leren van (sociale) vaardigheden om zich beter staande te leren houden , het gezin heeft daarnaast behoefte aan begeleiding thuis om gezinsrelaties en gezagsrelaties te verbeteren.

“Bij mijn opa kan ik echt mezelf zijn”

Nigel (15), 2 havo, problematisch grensoverschrijdend gedrag “Toen mijn vader dood ging, waren mijn broer en ik nog maar zeven en drie jaar. De laatste tijd zeurt mijn moeder zo over afspraken en regels. Ze vindt dat ik geen goede vrienden heb en vraagt iedere keer of ik ook wiet rook. Dat is nog erger geworden toen ik vorig jaar bleef zitten. Nu zit ze helemaal op mijn nek. En dat geeft wel vaker ruzie. Wat ik dan doe? Dan ga ik schelden, met de deuren slaan of soms geef ik haar een duw zodat ze even ophoudt. Op school heb ik ook wel eens gedoe. Dan flip ik als een leraar maar blijft zeuren of een klasgenoot iets doet wat me niet aanstaat. Met mijn opa kan ik wel goed opschieten. Bij hem kan ik echt mezelf zijn. Om het thuis en op school weer beter te maken, krijgen we nu hulp. Wij hebben nu gesprekken als gezin maar ook mijn moeder en ik apart. Dat gaat dan over thuis, school, vrienden en nog veel meer. Ik vind eigenlijk zelf ook dat mijn vrienden niet helemaal ideaal zijn. Maar ja, ik heb al niet zoveel vrienden dus die gasten ga ik echt niet wegsturen. Die gezinsbegeleider gaat ook praten op school, met mijn voetbalteam en met opa. Ik wil dit jaar wel graag over gaan op school en het weer relaxter hebben thuis. Daar ga ik zelf ook hard aan werken.”

Casus 3: Ouders hebben behoefte aan verbeteren van de opvoedingsvaardigheden

Ouders vragen hulp bij het vergroten van hun basale opvoedingsvaardigheden

“ Soms wist ik echt niet meer wat ik moest doen”

Petra (moeder Sarina (5) en Rens (3)), verbeteren opvoedingsvaardigheden. “Ik ben via de huisarts en Bureau Jeugdzorg bij Cardea gekomen. Mijn man en ik maakten ons zorgen over het gedrag van onze dochter Sarina. Ze is snel boos en verdrietig, vooral als dingen niet gaan zoals zij wil. Sarina krijgt dan een “bui” en gaat schreeuwen en huilen. Sarina gaat ook regelmatig op de grond liggen als ze iets moet doen waar ze geen zin in heeft of als iets onverwacht wordt gevraagd. Ze kan dan ineens zogenaamd niet meer lopen. Soms zit ik echt met ‘mijn handen in het haar’ en ik weet dan niet meer wat ik moet doen. Tussen Sarina en Rens, haar broertje, botert het niet zo. Ze maken veel ruzie.. Rens lijkt onderhand thuis de boel over te nemen. Mijn man vindt dat ik consequenter moet zijn. Maar ja, ik wil niet steeds van die driftige kinderen. Mijn man is soms heel streng. Volgens mij helpt het ook niet dat mijn man en ik niet op één lijn zitten. Nu komt er iemand van Cardea die helpt ons gezin weer op de rails te krijgen. Zij leert ons weer de regie in handen te nemen. Ik zie de verbeteringen nu al. Mijn man en ik praten meer over hoe we dingen aanpakken en vol kunnen houden. Sarina’s gedrag is rustiger. Ik weet zeker dat wij straks zonder begeleiding verder kunnen.”

Casus 4: Ouders hebben behoefte aan ondersteuning in het vergroten van de opvoedingsvaardigheden en het verbeteren van de relatie en communicatie tussen de ouders.

Een groot deel van de jeugdigen heeft behoefte aan het leren omgaan met de gevolgen van een echtscheiding.

“ Ik voel me vaak in de knel zitten tussen mijn vader en moeder”

Kelly (11), worstelt met gevolgen van de scheiding van haar ouders “Het ergste was dat ik niet meer iedere dag mijn vader kon zien. Toen mijn ouders gingen scheiden ben ik bij mijn moeder gaan wonen. Ik zie mijn vader een keer in de twee weken een weekend. Ze zijn nu twee jaar gescheiden. Mijn moeder heeft weer een nieuwe vriend en ze krijgen een baby. Ik zou graag willen dat mijn vader en moeder weer bij elkaar zouden komen, maar dat zal nu wel niet meer gebeuren. Mijn moeder vindt me te dik. Ik doe mee aan het project ‘Maat houden’ van de GGD. Daar zeiden dat het misschien ook goed is als ik wat hulp krijg bij mijn sombere gedachten en boze buien. Ik voel me vaak ongelukkig. Op een of andere manier kan ik soms onhandig uit de hoek komen en gaat er altijd wel wat mis. Daardoor heb ik ook weinig vriendinnen. Thuis is vaak ruzie want die nieuwe vriend van mijn moeder is ook zo streng. Ik mag echt niks van hem. Ik voel me vaak in de knel zitten tussen mijn vader en moeder. Dan heb ik echt geen zin in regels van die nieuwe vriend. Nu helpt een gezinsbegeleider van Cardea mijn moeder en mij. We willen allebei dat het weer gezellig wordt tussen ons en beter gaat op school. Met de gezinsbegeleider een coach ben ik ook aan de slag gegaan met wat ik kan doen om meer vriendinnen te krijgen en niet zo vaak boos te worden.”

Casus 5: Bescherming van de jeugdige: de jeugdige heeft behoefte aan bescherming tegen (dreigende) mishandeling en/of verwaarlozing.

De ouders hebben behoefte aan het leren van vaardigheden om de veiligheid van hun kind te kunnen garanderen en een gezonde ontwikkeling te kunnen bevorderen.

Mara (2,5), aangemeld via AMK Op een ochtend krijgt het AMK een bericht over Mara. Via Bureau Jeugdzorg worden de ouders verwezen naar Cardea. Op dat moment zijn er ernstige zorgen over het gezin. Er dreigt een ontruiming, moeders psychiatrische problemen nemen toe en vanuit school is er zorg over het gedrag van Mara's zus. Het huis is ernstig vervuild en de kinderen komen verwaarloosd over. Moeder is in 2003 in verband met de eetstoornis Anorexia enige tijd opgenomen in een psychiatrische kliniek. Zij zegt daar nu minder last van te hebben. Zowel vanuit school als het consultatiebureau worden zorgen geuit over hygiëne en het ontbreken van basiszorg. Reset van Valent wordt ingezet en de thuissituatie verbetert. Nadat deze zorg is geëindigd, verslechtert de situatie sterk. Er volgt een verwijzing via het AMK naar het crisisteam van Bureau Jeugdzorg dat een gezinscoach inzet voor vier uur per week. Hierdoor verbetert de thuissituatie opnieuw. Moeder krijgt voor haar eigen psychiatrische problemen begeleiding van de GGZ. Daarnaast wordt voor Mara en haar zusje intensieve gezinsbegeleiding van Cardea ingezet zodat moeder ondersteuning heeft bij de opvoeding en verzorging van de kinderen.

Casus 6: Vergroten specifieke (opvoedings)vaardigheden rondom psychiatrische problemen.

“De pubertijd maakt het lastiger”

Jenny (moeder van Naomi (15)), beter omgaan met ADHD van dochter “Ruim drie jaar geleden werd bij Naomi ADHD vastgesteld. We hebben toen gelijk hulp gekregen van de psycholoog uit het gezondheidscentrum. Ik merk wel dat de pubertijd het lastiger maakt. Naomi zit nu op het vmbo. Ze kan moeilijk plannen of inschatten of ze genoeg heeft geleerd voor een toets. De scheiding van mij en mijn man heeft ook grote indruk gemaakt op Naomi. Ze heeft veel structuur nodig en kan geen plotselinge veranderingen aan. Ik moet haar op alles voorbereiden. Naomi houdt zich vaak niet aan afspraken en het lijkt wel of regels niet blijven hangen. Ik zie dat ze mijn ex en mij ook tegen elkaar uitgespeelt. Naomi is in de omgang met leeftijdgenoten erg naïef en beïnvloedbaar. Ze geeft geen grenzen aan, spijbelt veel en blowt. Dat heeft haar in de afgelopen tijd soms in gevaarlijke situaties gebracht. De school zei dat ik beter via Bureau Jeugdzorg hulp kon vragen omdat Naomi anders waarschijnlijk geen diploma gaat halen. Zelf wilde ik ook graag ondersteuning. Sinds een paar weken heeft Naomi een coach waar ze veel mee praat en oefent hoe ze bepaalde dingen kan aanpakken. En ook als gezin hebben we gesprekken. Het is nog maar kort, maar ik zie wel een positieve verandering.”

Casus 7: Leidse zwerfjongeren in de knel

Tot voor kort kon iedereen zich met de mededeling dakloos te zijn voor een postadres melden. Een postadres geeft recht op een daklozenuitkering, dus het animo was groot. Sinds 1 januari 2012 is dat niet meer mogelijk. Alleen mensen die *feitelijk* dakloos zijn, komen in aanmerking voor een postadres. En *feitelijk* dakloos zijn betekent buiten slapen of in de daklozenopvang. Op zich een prima maatregel. In deze tijden van bezuinigingen is het belangrijk te kijken of het geld goed besteed wordt en het is natuurlijk niet de bedoeling dat mensen onterecht een daklozenuitkering krijgen terwijl ze samenwonen met iemand die ook een uitkering of inkomen uit werk heeft.

Maar de maatregel heeft ook ongewenste neveneffecten en met name zwerfjongeren worden daar de dupe van. Zwerfjongeren zijn vaker thuisloos dan daadwerkelijk dakloos. Dat houdt in dat zo hier en daar slapen, een paar nachtjes bij hun moeder, bij vrienden, dan weer bij en tante en een paar nachtjes in een kraakpand. Zwerfjongeren hebben, in tegenstelling tot daklozen vaker nog iets van een netwerk, mensen die nog wel af en toe wat voor ze willen doen, maar ze ook niet permanent over de vloer willen/ kunnen hebben. Voorbeeld van een jongere die door de nieuwe maatregel in de problemen kwam is Marvin*. Marvin is 18 jaar en woonde tot voor kort bij begeleid wonen in de jeugdzorg. Omdat Marvin 18 jaar werd en de einddatum van het begeleid wonen daarmee in zicht kwam, schreef Marvin zich in voor een uitkering en huurde een kamer bij vrienden. Verder was hij gestart met een leerwerktraject waar hij opnieuw in het werkritme leerde komen en het vertrouwen in zijn eigen kunnen terugwon. Maar het liep anders dan gedacht. Vanuit het leerwerktraject had hij de eerste periode geen inkomen. Marvin was te laat met het bij de gemeente overschrijven naar zijn nieuwe woonadres en kreeg daardoor geen uitkering. Dat kwam doordat er een nieuwe ID moest worden aangevraagd waarvoor hij geen geld had. Doordat hij ook de huur niet kon betalen, werd hij uit zijn kamer gezet. Marvin had nog wel een paar vrienden waar hij af en toe logeerde en bij zijn moeder kon hij twee dagen in de maand terecht om zijn kleren te wassen, maar er was niemand waar hij langer kon blijven. Marvin is een nogal drukke jongen en hem in huis nemen heeft ook nog eens financiële consequenties. Naar de daklozenopvang wil hij niet, daar voelt hij zich niet thuis en dat is begrijpelijk gezien de zware problematiek van veel cliënten (verslaving, psychiatrie) die daar gebruik van maken. Maar geen daklozenopvang of buiten slapen (= *feitelijk* dakloos) betekent geen postadres en geen uitkering. En zonder bewijs van inkomen kun je je niet inschrijven bij bijvoorbeeld de woningbouw en zonder inkomen verhuurt niemand je een kamer. Al met al een vicieuze cirkel. Het leerwerktraject wat hij met veel enthousiasme was begonnen, liep inmiddels ook niet meer zo soepel omdat hij veel tijd bezig was met het zoeken van onderdak en een maaltijd en het daardoor niet altijd lukte om aanwezig te zijn. Nogmaals het bestrijden van fraude is prima, maar voor zwerfjongeren moet een oplossing gevonden worden. Zo komen ze van de wal in de sloot en worden uiteindelijk inderdaad ook *feitelijk* dakloos...

*Niet zijn echte naam en enkele feiten zijn ook veranderd om herkenbaarheid te voorkomen

<http://marionwelling.blogspot.nl/2012/02/leidse-zwerfjongeren-in-de-knel.html>

Casussen jongeren met een licht verstandelijke beperking

Uit: Zag je het maar, kansen voor jongeren met een licht verstandelijke beperking. Uitgave van het netwerk gewoon meedoen, juni 2012. In dit netwerk zitten de volgende organisaties: MOgroep, Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN), Nederlands Centrum Jeugdgezondheid (NCJ), ActiZ, GGD Nederland, MEE Nederland, Platform VG, LFB, PORaad, Vereniging Orthopedagogische Behandelcentra (VOBC) en de William Schrikkergroep.

Casus 8: Niet te zien, wel herkend

Roos (13) zit op het VMBO, verzuimt veel, is brutaal tegen leerkrachten, heeft vaak ruzie en haar leerprestaties zijn slecht. Het is opvallend dat Roos regelmatig optrekt met kinderen die veel jonger zijn en kinderlijk spel en gedrag vertoont. Aan de andere kant heeft ze veel interesse in jongens, ze kleedt zich uitdagend en maakt zich zwaar op. Vaak hangen oudere jongens om het schoolplein waarmee ze achter op de scooter wegrijdt. Roos komt steeds vaker met sieraden en dure kleren op school. Leerkrachten en het jongerenwerk maken zich zorgen om mogelijke betrokkenheid in het circuit van loverboys. Roos wordt, met toestemming van de ouders, als zorgleerling besproken in het zorgadviesteam (ZAT) van de school. De cliëntondersteuner, specifiek gericht op mensen met een beperking, is hierbij aanwezig. Zij signaleert de gedragsuiters van Roos en adviseert een psychologische test. De ouders stemmen hier mee in. Uit de test blijkt dat Roos een IQ van 64 heeft. Roos wekt met 'haar vlotte babbel' verwachtingen die ze niet kan waarmaken. Ze wordt overvraagd door anderen, omdat zij haar inschatten op een normale intelligentie. Dit leidt vaak tot bestraffen en/of corrigeren. Dit maakt Roos onzeker en gefrustreerd waardoor ze negatief gedrag ontwikkelt. Vanwege haar mooie verschijning krijgt ze positieve aandacht en daarmee bevestiging van jongens, maar ze overziet de consequenties niet. Haar ontwikkelingsleeftijd ligt nu eenmaal een stuk lager dan haar kalenderleeftijd. De cliëntondersteuner nodigt de ouders van Roos uit op school om de testresultaten en de consequenties voor haar schoolniveau te bespreken. De ouders zijn geschokt en boos, maar herkennen het probleemgedrag ook in de thuissituatie. Er worden een aantal gesprekken gevoerd met de ouders waarbij de cliëntondersteuner uitleg geeft over verschillende vormen van intelligentie. Er volgt uitleg over hoe het verschil tussen kalender- en ontwikkelingsleeftijd bij mensen met een verstandelijke beperking werkt. Ook wordt dieper ingegaan op het psychologisch onderzoek. Langzaam dringt het tot de ouders door dat er een relatie is tussen het gedrag van Roos en haar beperking. Uiteindelijk wordt er voor gekozen dat Roos naar het Praktijkonderwijs gaat in een ander deel van de stad. Aanvankelijk is er veel weerstand bij Roos, maar na enige tijd voelt ze zich prettig op haar nieuwe school. De andere benaderingswijze, met lessen meer gericht op de praktijk, maakt dat Roos veel beter 'scoort'. Voor het eerst doet ze succeservaringen op en daar groeit ze van. Er ontstaat een concreet beroepsperspectief. Ze wil graag de verzorging in wat ook haalbaar is binnen haar mogelijkheden. Ze weekt zich langzaam los van haar vorige vriendengroep, legt nieuwe contacten binnen school en gaat met vriendinnen sporten en bij een majoretteclub. Door de vroegtijdige signalering en de samenwerking tussen de ouders, de school en andere instanties, is voorkomen dat Roos in het loverboy-circuit en de criminaliteit terecht is gekomen en dat zij de school voortijdig verlaten heeft.

Casus 9: Het geheel is meer dan de som der delen

Danny is 23 jaar. Hij woont bij zijn moeder, zijn jongere broer Mike en zusje Chantal. Vader is uit beeld. Danny en zijn broer hebben allebei een licht verstandelijke beperking (LVB). Zijn zusje heeft een IQ dat lager ligt dan 70. Bij zijn moeder is ook een vermoeden van een LVB. Lezen en schrijven gaat lastig en ze heeft veel moeite om haar kinderen op te voeden. De maatschappelijke dienstverlening betreft de cliëntondersteuner voor mensen met een beperking bij het gezin. Hoewel Danny 23 jaar is, functioneert hij op het niveau van een 11-jarige. Hij heeft geen werk en zit de hele dag thuis op de bank. Het enige waar hij veel tijd aan besteedt, is muziek luisteren. Zijn opleiding aan het ROC richting metaal heeft hij afgerond. Danny heeft geen idee wat hij wil, wat hij kan en welke stappen hij moet ondernemen om aan het werk te komen. Vanwege zijn beperking begrijpt Danny niet alles, hij neemt moeilijk zelfstandig beslissingen en zijn leerbaarheid is beperkt. Hij denkt concreet en alleen in de korte termijn. Hij overziet de gevolgen niet van zijn handelen op langere termijn. Bijvoorbeeld: 'Ik heb nu geld, ik kan nu dus uitgeven.' 'Ik snap het niet, dus ik stop ermee.' 'Mijn band is lek, dus ik kan niet naar mijn werk.' Zelf tot andere oplossingen komen, gaat moeizaam. Het jongerenwerk, maatschappelijk werk en de cliëntondersteuning zetten samen met Danny alles op een rijtje: wat Danny kan, wil en wat hij daarbij nodig heeft. Door hierover te praten en na te denken, raakt Danny gemotiveerd. Aan de hand van sociale netwerkmethodieken wordt geïnventariseerd hoe het informele netwerk van Danny versterkt kan worden. Na een netwerkberaad blijkt een vriend bereid om twee keer in de week met Danny te gaan fitnesssen. Een neef wil een keer in de week met hem gaan darten in het buurthuis. Ook zijn passie voor muziek blijft niet onopgemerkt: een vrijwilliger van de vrijwilligerscentrale wil samen met hem in een brassband in het buurthuis spelen. Via het jongerenloket wordt gekeken of er een geschikte werkplek voor Danny te vinden is. Via zijn eigen netwerk zijn inmiddels twee oriëntatiedagen gepland met een fietsenmaker in de buurt. Mike (18) is het broertje van Danny. Een hele actieve knul die veel op straat is. Hij heeft zijn school niet afgemaakt en heeft veel schulden. Eerste prioriteit is dat Mike zijn schulden snel aflost en voorkomt dat hij nieuwe schulden maakt. Het maatschappelijk werk schakelt de schuldhulpverlening in. Ook meldt zij hem aan bij het project Papermates in Amsterdam. Dit is een project dat door de gemeente Amsterdam wordt gesubsidieerd waarbij de maatschappelijke dienstverlening, een vrijwilligerscentrale en de cliëntondersteuning samenwerken om mensen met een LVB te helpen de financiën op orde te houden. Mike wordt gekoppeld aan een vrijwilliger die wekelijks langskomt om hem te helpen met zijn financiën. Mike volgt een cursus 'Grip op de knip', die gezamenlijk gegeven wordt door de cliëntondersteuning en de sociaal raadslieden. De medewerkers van de schuldhulpverlening en de vrijwilliger zijn getraind door de cliëntondersteuning in het leren herkennen, communiceren en omgaan met jongeren met een LVB. Dankzij de samenwerking met de jongerenwerkers, is voor Mike een stageplaats geregeld zodat hij straks zijn school af kan maken. De moeder krijgt opvoedingsondersteuning zodat ze leert hoe ze het beste met haar kinderen kan omgaan op lastige momenten. Ook spreken de cliëntondersteuner en de moeder af om contact te houden, vooral op belangrijke momenten in het leven van de kinderen. Bijvoorbeeld wanneer de jongens straks op zichzelf willen wonen of als er sprake is van schoolkeuze en werkplek voor haar dochter. Voor alle gezinsleden is het een geruststellend idee dat er altijd iemand is op wie zij terug kunnen vallen.

Casus 10: Van het pad af op het juiste spoor

Shayenne is 16 jaar en woont bij haar moeder en twee halfbroers. De drie kinderen hebben elk een andere vader. Shayenne heeft een licht verstandelijke beperking (LVB, IQ 77). Ze is gediagnosticeerd met een posttraumatische stressstoornis, ADHD en een agressieve gedragsstoornis (ODD). Dit betekent dat Shayenne ernstige gedragsproblemen heeft: ze gaat volledig haar eigen gang, accepteert geen grenzen en regels en is extreem agressief. Ze is vaak betrokken bij vechtpartijen en zorgt voor overlast op straat. Ze heeft veel contacten met criminele jongeren en begeeft zich vaak in gevaarlijke situaties. Shayenne gaat al een jaar niet naar school en blowt. Moeder heeft een licht verstandelijke beperking (IQ 78) en psychiatrische problematiek. Moeder zit in de bijstand. Ze heeft veel schulden en een forse huurachterstand waardoor ze in de schuldhulpverlening zit. Moeder is niet in staat om regels en grenzen te stellen aan het gedrag van haar kinderen. Ze heeft het gevoel dat het niet uitmaakt wat ze doet of zegt omdat Shayenne toch wel haar eigen gang gaat. Moeder geeft aan dat ze Shayenne heeft opgegeven en vindt dat Shayenne maar moet doen wat ze denkt dat goed is. Vanwege de gedragsproblemen van Shayenne en de onmogelijkheden van moeder om een positieve invloed op het gedrag van Shayenne uit te oefenen, is er een ondertoezichtstelling uitgesproken. De gezinsvoogd, gespecialiseerd in het werken met kinderen en/ of ouders met een LVB, komt regelmatig in het gezin en zorgt voor hulpverlening. Moeder vindt het goed dat ze hulp krijgt. Er wordt intensieve opvoedondersteuning ingezet. Vijf keer per week komt er iemand bij het gezin thuis en zij zijn ook in de weekenden bereikbaar voor moeder en Shayenne. De intensieve opvoedondersteuning wordt geboden door een instelling die gespecialiseerd is in het werken met kinderen en/of ouders met een LVB. Moeder en Shayenne hebben door hun licht verstandelijke beperking veel oefening en herhaling nodig om nieuw gedrag en nieuwe vaardigheden aan te leren en zich eigen te maken, maar ook toe te kunnen passen. De hulpverlening zal gedurende lange tijd het gezin intensief moeten blijven ondersteunen. De halfbroertjes van Shayenne hebben ook een licht verstandelijke beperking. Een van haar halfbroertjes (11 jaar) is gediagnosticeerd met ADHD. Moeder ervaart ook problemen in de opvoeding van haar zoons. Zij geeft aan dat ze het moeilijk vindt om alles in de opvoeding alleen te moeten doen. Er wordt een Eigen Kracht Conferentie gehouden om het netwerk van moeder en Shayenne mee te laten zoeken naar oplossingen. Er vindt een breed overleg plaats tussen alle betrokken instanties (o.a. gezinsvoogd, politie, school, begeleiding thuis, weekendopvang) om ervoor te zorgen dat alle ingezette hulp goed op elkaar is afgestemd. Om ervoor te zorgen dat Shayenne weer naar school gaat, wordt er naast een ondertoezichtstelling ook een jeugdreclasseringsmaatregel opgelegd. Shayenne zal na schooltijd naar de naschoolse dagbehandeling gaan. Daar zal gewerkt worden aan haar gedragsproblemen. Shayenne gaat eens in de twee weken een weekend naar logeeropvang voor jongeren met een LVB om haar ook in de weekenden structuur, regels en grenzen te bieden en om de thuissituatie te ontlasten. Ook voor het halfbroertje van Shayenne wordt naschoolse dagbehandeling ingezet.

Casussen van Teylingereind/Aloysius stichting jeugd onderwijs

Casus I 1

S. was 16 jaar toen hij eind mei 2012 binnen Forensisch Centrum Teylingereind terecht kwam. S. gaf aan dat hij net kon starten met zijn eindexamens voor VMBO-TL. Vanuit Forensisch Centrum Teylingereind is er gekeken of het mogelijk was dat S. zijn eindexamens bij ons kon maken, maar de huidige school van S. wou zijn boeken niet toesturen aangezien ze hem niet meer terug wilde op school.

Na enkele weken zijn de eind examens van start gegaan en heeft S. zijn eindexamens niet gemaakt. Eind juli kwam S. vrij. S. heeft geen eindexamens gemaakt en zijn huidige school wil hem niet terug zien.

Casus I 2

J. is een 17 jarige jongen die binnen Forensisch Centrum Teylingereind verbleef. J. zat buiten Forensisch Centrum Teylingereind op school aan het ROC. J. mocht na zijn verblijf terug keren naar zijn huidige school maar J. gaf aan dat hij niet terug wilde naar school. Hij gaf aan dat hij school niet leuk vind en dat hij het niet kon vinden met de leerlingen en zijn klasgenoten. Omdat J. niet terug wou naar school is hij geplaatst bij 'Sleutelen met Jongeren.' J. krijgt daar dagbesteding en er wordt een bijdrage geleverd aan de sociaal- emotionele ontwikkeling van jongeren. Naast de dagbesteding die 'Sleutelen met Jongeren' biedt, ziet hier geen scholing aan vast. Dit maakt dat J. wel leert maar niet naar school gaat waardoor hij niet zijn startkwalificatie kan behalen.

Casus I 3

B. kwam begin november 2011 binnen in Forensisch Centrum Teylingereind. B. zat op het ID college in Leiden. Bij binnenkomst gaf B. aan dat hij verwijderd was van het ID college en dat hij daar ook niet meer welkom was. Vanuit Teylingereind is er gebeld naar het ID college en die gaven aan dat B. inderdaad niet meer welkom is op school en dat hij is uitgeschreven. B. kon dus niet terug naar school terwijl dit zijn laatste studie jaar zal zijn aan het ID college. Het ID college gaf als onderbouwing dat B. een lastige leerling was, weinig aanwezig was en zorgde voor oproer in de les. B. ging na drie weken weg bij Teylingereind. In die tijd is het niet gelukt om te kijken of B. nog terecht kon op school. Ook was inschrijven bij een nieuwe school lastig aangezien het november was.